LES ARTS
ÉS ÒPERA

LES ARTS
VALÈNCIA

Riccardo Primo

Georg Friedrich Händel



PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT VALENCIANA

LES ARTS VALÈNCIA

Sala Principal

25 d'octubre de 2026..... 18.00 h

DURACIÓ: **2 H 50 MIN**

Part I: 1 h 20 min
Descans: 25 min
Part II: 1 h 05 min



FOTOS: © Vincent-Pontet

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

GENERALITAT VALENCIANA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

MINISTERIO DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA

Riccardo Primo

Georg Friedrich Händel 1685-1759

Òpera en tres actes

Llibret de Paolo Antonio Rolli,
basat en el de Francesco Briani
per a *Isacio tiranno*

Estrena: 11 de novembre de 1727,
King's Theatre, Londres

Estrena a València

Versió concert

Direcció musical **Paul Agnew**

Riccardo **Hugh Cutting**
Costanza **Mélissa Petit**
Pulcheria **Juliette Mey**
Isacio **Andreas Wolf**
Oronte **Paul Figuier**
Berardo **Alex Rosen**

Les Arts Florissants

LES ARTS ÉS MEMBRE DE:

ópera xxi
opera europa
ola ÓPERA LATINOAMÉRICA
OPERAVISION
AEOS

Riccardo Primo



Acte I

L'acció té lloc a l'illa de Xipre, cap al 1191, durant la Tercera Croada. La travessia marítima del monarca anglés Riccardo Primo (Ricard I, conegut com a Ricard Cor de Lleó) per a trobar-se amb la seua promesa Costanza, princesa de Navarra, a qui encara no coneix, és interrompuda per una tempesta davant de la costa de Xipre. Convençuda que el rei ha mort a la mar, Costanza

desembarca desolada amb el seu tutor Berardo. Per a protegir-se, adopten noms falsos i demanen refugi en la cort del despòtic governador Isacio. Este, captivat per la bellesa de la jove, intenta seduir-la. El príncep sirià Oronte, promès de Pulcheria, la filla d'Isacio, també queda captivat per Costanza, cosa que encén la gelosia de Pulcheria. Riccardo, que ha sobreviscut al naufragi, es fa passar pel seu ambaixador i demana a Isacio que allibere Costanza, amb la qual cosa revela la verdadera identitat d'ella. Isacio fa vore que accepta les exigències.

Acte II

Com que Riccardo i Costanza no s'han vist mai, Isacio ordix un pla: obligarà la seua filla a fer-se passar per Costanza davant de Riccardo per a casar-la amb ell. Oronte, informat de l'estratègia, intervé just en el moment de la trobada i descobrix l'engany davant de Riccardo i li oferix el seu suport i els seus homes per a atacar Isacio. Però



Riccardo -una vegada més sota l'aparença del seu ambaixador- oferix la pau al tirà i li retorna Pulcheria, la qual aconseguix convéncer son pare perquè deixe que Costanza se'n vaja. Finalment, té lloc la primera trobada real entre Riccardo i Costanza.

Acte III

La felicitat dels enamorats dura poc. Isacio ordena una emboscada i empresona Costanza al seu palau. L'exèrcit de Riccardo contraataca fins que el tirà queda acorralat. No dubta a utilitzar Costanza com a escut humà. Llavors, Pulcheria, amb l'espasa a la mà, amenaça dient que es llevarà la vida si son pare no allibera Costanza. Per sort, Oronte irromp amb el seu exèrcit a temps i aconseguix desarmar-lo. Després del triomf, Riccardo reafirma el seu amor per Costanza i recompensa la noblesa de Pulcheria a la qual permet regnar amb Oronte després d'haver deposat Isacio.

LES ARTS
ÉS SARSUELA

LES ARTS VALÈNCIA

LA VERBENA DE LA PALOMA

Tomás Bretón



4 a 8 de novembre de 2026

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT VALENCIANA

LES ARTS VALÈNCIA

Riccardo Primo, l'òpera dels tres reis

PABLO J. VAYÓN

Quan Georg Friedrich Händel va arribar a Londres a finals del 1710, l'òpera italiana encara no era una institució consolidada a la capital britànica. Hi havia, sobretot, una fascinació creixent pels cantants i pel gènere, alimentada en bona part pels viatgers anglesos que tornaven del Grand Tour, però els intents d'establir una verdadera tradició d'òpera italiana havien fracassat. El 1706, l'èxit d'*Il trionfo di Camilla*, de Giovanni Bononcini, va demostrar que existia un públic disposat a acceptar esta classe d'espectacles, però el punt d'inflexió real no va arribar fins a un lustre més tard, quan al febrer de 1711 es



va presentar *Rinaldo*, la primera òpera italiana que Händel va escriure específicament per a un escenari londinenc. L'èxit va ser immediat. L'obra combinava el gust anglés per l'espectacle, els efectes escènics i allò meravellós amb el llenguatge musical de l'*opera seria* italiana i, sobretot, amb l'atractiu irresistible d'una estrella internacional, el castrat Nicolini, que interpretava l'heroi titular.

Des d'eixe moment, la qüestió ja no era si Londres acceptaria l'òpera italiana, sinó com convertir aquella passió en una empresa estable. La resposta va ser la Royal Academy of Music, fundada el 1719 per a proporcionar a Londres una companyia capaç de competir amb els grans centres d'òpera continentals. Händel va ser nomenat director musical amb la tasca de contractar i supervisar cantants i instrumentistes, adaptar obres procedents d'Itàlia a les necessitats locals i, per descomptat, compondre noves peces. L'Acadèmia va convertir així l'*opera seria* en una empresa artística, econòmica i social de gran envergadura.

Però aquell sistema contenia una contradicció en si mateix. L'òpera depenia cada vegada més dels seus grans intèrprets, i els salaris de les estrelles podien arribar a xifres exagerades. L'èxit de Händel va estar estretament lligat a la seua capacitat per a atraure els millors cantants italians: primer el castrat Senesino i la soprano Francesca Cuzzoni; després, el 1726, una segona soprano de renom internacional, Faustina Bordoni. La companyia

havia aconseguit reunir un repartiment excepcional. També havia creat les condicions perquè les rivalitats artístiques traspassaren els límits de la competència lleial.

L'any 1727 va portar esta situació al límit.

La temporada va començar amb *Lucio Vero*, d'Attilio Ariosti, una obra que prompte va quedar eclipsada per *Admeto* del mateix Händel. Estrenada al febrer, l'òpera va arribar a dèsset representacions i va omplir el teatre nit darrere de nit. Tanmateix, el fenomen ja no es podia atribuir sols a la música. Cuzzoni i Bordoni havien esdevingut el centre de dos faccions d'espectadors cada vegada més oposades, enfrontaments que es varen traslladar a les cantants, que es varen vore envoltades per una atmosfera d'hostilitat creixent. La premsa satírica feia mesos que alimentava la llegenda de les "reines rivals", cosa que convertia la confrontació en un assumpte de conversa pública que anava molt més enllà de l'àmbit del teatre. La situació encara va ser més greu amb *Astianatte*, de Bononcini. El 6 de juny, durant la novena representació de l'obra -a la qual va assistir la princesa Amelia, alumna de Händel- els partidaris de les dos sopranos varen tornar a enfrontar-se. Esta vegada la disputa va prendre tals proporcions que durant el tercer acte la representació es va interrompre i va passar directament al cor final.

Tot i que l'escàndol va ser majúscul, cinc dies després, l'11 de juny, aquella disputa va

adquirir una dimensió insignificant. Jordi I, que havia marxat cap a la seua estimada Hannover, va morir a Osnabrück durant el viatge. Malgrat que el rei no era especialment apreciat per la majoria dels britànics, Londres es va sumir en dol oficial i els teatres varen tancar. La temporada de la Royal Academy havia acabat prematurament. L'òpera que Händel havia preparat per a culminar-la, *Riccardo Primo*, va quedar arxivada.

La coincidència resulta decisiva per a entendre l'obra que escoltem hui. Händel



havia acabat la primera versió de *Riccardo Primo* el 16 de maig del 1727. El llibret de Paolo Antonio Rolli provenia d'*Isacio Tirano*, de Francesco Briani, que Antonio Lotti havia posat en música el 1710. Era l'única vegada en la seua carrera operística que Händel triava un personatge de la història britànica com a protagonista: Ricard I, Ricard Cor de Lleó. No és difícil relacionar esta elecció amb la recent naturalització britànica del compositor. El Parlament havia aprovat i el rei havia donat el seu consentiment, al febrer, a la petició del músic. L'antic Georg Friedrich Händel passava a ser oficialment George Frideric Handel, un súbdit britànic.

La mort de Jordi I va canviar subtilment les regles. El nou rei, Jordi II, va accedir al tron sense dificultats[1] i va voler que la seua coronació fora molt més espectacular que la de son pare. La cerimònia va tindre lloc a l'abadia de Westminster l'11 d'octubre. I va ser Handel, no Maurice Greene -el nou mestre de capella a causa de la mort a l'agost del famós William Croft-, qui va rebre l'encàrrec d'escriure la música. Els seus quatre *Coronation Anthems* varen ser extraordinàriament apreciats, amb la qual cosa el compositor semblava enfortir la seua posició privilegiada per la proximitat i la confiança de la corona.

En este context, *Riccardo Primo* podia adquirir un nou significat. L'obra que havia quedat

---

[1] Es temia que pogueren haver moviments jacobites des d'Escòcia, després de les seues revoltes en la dècada anterior.

en suspens per la mort d'un rei podia ara reaparèixer com a celebració del nou regnat. Handel i Rolli varen revisar l'obra feta a la primavera i la varen adaptar a les noves circumstàncies. Alguns cantants havien canviat[2], però, sobretot, el caràcter patriòtic de l'obra es va fer més explícit. La figura de Ricard Cor de Lleó va permetre establir una genealogia simbòlica entre l'heroi medieval i Jordi II, a qui en la dedicatòria Rolli li'l presentava com al seu "guerriero predecessore". Així, una òpera italiana es podia llegir com un homenatge directe a la monarquia britànica.

L'acció se situa a Xipre durant la Tercera Croada. Riccardo, de camí a Terra Santa, arriba a l'illa i es troba amb un conflicte polític i sentimental en el qual es barregen la guerra, la fidelitat i l'amor. Costanza, promesa de Riccardo, es troba oposada a Pulcheria, filla d'Isacio, usurpador del tron de Xipre. L'estrena es va produir finalment l'11 de novembre, un mes després de la coronació, al King's Theatre de Haymarket. Senesino va assumir el paper de Riccardo; Cuzzoni, el de Costanza; i Bordoni, el de Pulcheria. Era la tercera òpera de Handel concebuda per a este extraordinari trio d'estrelles. La trama permetia que les dos grans sopranos compartiren protagonisme sense que cap d'elles es veiera reduïda a una funció secundària. És difícil imaginar una elecció més adequada per a aquella companyia: la ficció encarava dos dones que

2 Anna Dotti s'acabava de retirar.

reclamaven l'amor del mateix home, mentres que la realitat londinenca havia convertit les seues intèrprets en el centre d'una rivalitat absorbent.

Pareix que Handel va tindre una cura especial a l'hora d'equilibrar les dos parts. Costanza té nou àries, moltes d'elles de caire elegíac i en tonalitats menors; Pulcheria en té set, generalment més brillants i enèrgiques. A cada cantant se li assignava un paper adaptat a les seues qualitats. L'escriptura per a Senesino combina, com era habitual, l'exhibició de la seua extraordinària capacitat



de coloratura amb moments de total abstracció lírica. Per al baix Giuseppe Maria Boschi, un altre dels grans noms de la companyia, Handel va escriure dos àries de considerable força dramàtica. La música sembla dissenyada per a demostrar que aquell repartiment excepcional encara podia funcionar com a conjunt.

També hi ha un detall en el manuscrit de Handel que adquirix una ressonància especial. En la primera escena, després que Costanza i Pulcheria han entrat en contacte, hi ha una indicació escènica que no va aparèixer a les edicions impreses: "Ella [Pulcheria] agafa Costanza de la mà i se'n van". És un gest xicotet però difícil d'ignorar després del que havia passat al teatre durant els mesos anteriors. No sabem si Handel pretenia conscientment que el públic establira una relació entre la ficció i les dos dones que tenia al davant; però la imatge és massa eloqüent. Les dos rivals de la ficció es donen la mà i abandonen juntes l'escena. Les dos rivals de la vida real acabaven de tornar a l'escenari després de mesos de confrontacions públiques. Així, l'òpera es podia llegir com una representació de la concòrdia que el teatre londinenc necessitava.

I sembla que, almenys durant un temps, la reconciliació va funcionar. Cuzzoni, Bordoni i Senesino tornaven a aparéixer junts fora del teatre, entre altres ocasions al Festival de Santa Cecília. Però el problema de la Royal Academy ja no era únicament l'escàndol de

les seues dives. El sistema econòmic estava exhaust. Els enormes salaris dels cantants eren necessaris per a atraure el públic, mentres que les subscripcions començaven a fallar, els directors discutien entre ells i les *indisposicions* dels intèrprets reduïen el nombre de funcions. Mary Pendarves, una de les defensores més apassionades de l'òpera italiana a la ciutat, va escriure a la seua germana el novembre de 1727 que dubtava que les òperes sobrevisqueren més enllà d'aquell hivern i concloïa amb una frase que semblava anticipar el declivi quasi immediat de l'Acadèmia: "L'harmonia està passant de moda".

Riccardo Primo va tindre onze representacions i Handel no va fer cap reposició, encara que el compositor va continuar reutilitzant la seua música: tretze àries passarien posteriorment



a huit produccions diferents. La Royal Academy va tancar definitivament el 1728. L'any següent , *Riccardo Primo* va arribar a Hamburg per a una segona vida molt diferent. Georg Philipp Telemann, que era al capdavant de l'activitat musical del Gänsemarktoper des del 1722, va transformar l'obra per tal d'adaptar-la als costums teatrals locals. Allà es va representar com *Der misslungene Braut-Wechsel oder Richardus I, König von England* (*L'intercanvi de nóvies fallat o Ricard I, rei d'Anglaterra*). Christoph Gottlieb Wend va traduir i reelaborar els recitatius a l'alemany; es varen afegir nous personatges còmics, per als quals Telemann va escriure nova música; les àries originals de Handel es varen conservar en italià.

Després d'aquelles representacions del 1729, *Riccardo Primo* va quedar fora del repertori durant més de dos segles. Quan va tornar a un escenari modern ho va fer, significativament, a Londres: el 8 de juliol de 1964, la Handel Opera Society la va presentar a Sadler's Wells. La recuperació formava part del moviment que, des de les primeres dècades del segle XX, havia començat a portar de nou a l'escenari les òperes italianes de Handel, molt menys conegudes que els seus oratoris i que durant molt de temps havien quedat pràcticament oblidades.

El cercle es tancava d'una manera quasi perfecta. *Riccardo Primo* havia nascut al Londres de 1727, quan l'òpera italiana semblava estar en el màxim esplendor i,

alhora, començava a mostrar les esquerdes que provocarien la desaparició de la Royal Academy. Havia sobreviscut a una crisi de dives, a la mort d'un rei, al naixement d'un altre regnat i a la transformació d'una companyia. *Riccardo Primo* és una òpera sobre un rei, però també és una obra nascuda en un moment de canvi de rei; és una òpera sobre dos dones que competixen per un home, concebuda per a dos cantants que acabaven de convertir la seua rivalitat en un tema públic; és una obra d'una companyia que volia mostrar el seu poder quan eixa mateixa companyia entrava en la crisi final. I és, finalment, una obra que va sobreviure precisament perquè la música de Handel podia desprendre's de les circumstàncies per a les quals havia sigut escrita, viatjar a un altre lloc, transformar-se i, segles més tard -per exemple, hui, ací-, ser escoltada de nou com si l'acabaren d'escriure.

LES ARTS
ÉS ALTRES MÚSIQUES

LES ARTS VALÈNCIA

Michel Camilo Trío

6 de novembre de 2026







PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT VALENCIANA

LES ARTS VALÈNCIA

Paul Agnew

Direcció musical

Codirector musical de Les Arts Florissants



© Vincent Pontet

Paul Agnew, tenor i director d'orquestra britànic de reconegut prestigi internacional i pedagog destacat, ha desenrotllat una trajectòria brillant als principals escenaris internacionals com a especialista en la música dels segles XVII i XVIII, així com a intèrpret de referència dels papers per a tenor agut del Barroc francès. Després d'estudiar al Magdalen College d'Oxford, va conèixer William Christie el 1992 i posteriorment va esdevindre un dels principals col·laboradors del director i del seu conjunt, Les Arts Florissants. Al mateix temps, ha treballat amb altres directors de renom com Marc Minkowski, Ton Koopman, Paul McCreesh, Jean-Claude Malgoire, Sir John Eliot Gardiner, Philippe Herreweghe i Emmanuelle Haïm.

El 2007, va començar a dirigir projectes per a Les Arts Florissants. Entre 2011 i 2015 va abordar el cicle complet dels madrigals de Monteverdi, amb quasi 100 concerts arreu d'Europa. Ha dirigit Les Arts Florissants en produccions a l'Òpera de París, al Theater an der Wien, a l'Opéra-Comique i al Lincoln Center de Nova York, així com a *L'Orfeo* amb motiu del 450é aniversari de Monteverdi, a més de nombrosos programes de concert. Des de la seua creació el 2017, és director artístic del Festival de Printemps-Les Arts Florissants i codirector de Le Jardin des Voix. Com a director invitat, manté compromisos amb orquestres com la Staatsphilharmonie de Nuremberg, Staatskapelle de Dresden, la Filharmònica de Liverpool, les simfòniques de Seattle, Houston i de la Ràdio finlandesa, i també amb la Royal Scottish National Orchestra, el Maggio Musicale Fiorentino i l'Akademie für Alte Musik de Berlín.

Hugh Cutting

Riccardo



© Olivia da Costa

Reconegut per la força expressiva de la seua veu i per l'elecció de repertoris poc convencionals, el britànic Hugh Cutting, BBC New Generation Artist (2022-2024) i primer contratenor guardonat amb el Kathleen Ferrier Award, combina una lluminositat vocal extraordinària amb un marcat instint per a la narració musical. El 2025 va rebre el premi Estrella emergent dels International Opera Awards. Esta temporada debuta a la Bayerische Staatsoper com a Apolo en *Death in Venice* i s'incorpora a Les Arts Florissants per a encarnar el paper protagonista de *Riccardo Primo*. Juntament amb el Jupiter Ensemble, participa en una gira europea per a commemorar el 400é aniversari de Dowland. en l'àmbit del concert, interpreta *Messiah* amb la Simfònica de la WDR de Colònia i Jonathan Cohen i, posteriorment, amb la Simfònica de Chicago, dirigida per Masaaki Suzuki.

Mélissa Petit

Costanza



© Sophie Kilian

La soprano francesa Mélissa Petit va perfeccionar la seua formació a l'International Opera Studio de la Staatsoper d'Hamburg i a l'Òpera de Zuric. A partir de 2017 va començar a tindre èxit en una sèrie de papers protagonistes, entre els quals Micaëla, Gilda a Bregenz i Juliette (*Roméo et Juliette*) a la Deutsche Oper am Rhein de Düsseldorf. Va debutar al Festival de Pentecosta de Salzburg el 2021 com a Bellezza en *Il trionfo del Tempo e del Disinganno* i com a Servilia en *La clemenza di Tito*. Posteriorment, ha interpretat Euridice al Festival de Salzburg en *Orfeo ed Euridice*, Servilia i *la Gran Missa en do* menor de Mozart. En les últimes temporades cal destacar el seu retorn al Theater an der Wien, a l'Opéra de Monte-Carlo, al Festival de Salzburg (Folleville en *Il viaggio a Reims*) i a importants sales de concert al costat de Cecilia Bartoli en *Orfeo ed Euridice*.

Juliette Mey

Pulcheria



© Peterbut

Guanyadora del premi Révélation Artiste Lyrique de les Victoires de la Musique Classique 2024, la mezzosoprano Juliette Mey és una de les cantants més fascinants de la nova generació. Després del seu destacat debut la temporada passada com a Rosina en *Il barbiere di Siviglia* a Toló, reprén este paper durant la temporada 2026-2027 al Capitole de Toulouse, al Théâtre des Champs-Élysées i a l'Opéra de Tours. Igualment, canta *Les nuits d'été* amb la Simfònica d'Atlanta dirigida per Nathalie Stutzmann, interpreta Oreste en *La belle Hélène* a Rouen i participa en concerts i gires amb conjunts barrocs com Les Talens Lyriques, Les Arts Florissants, Le Concert de la Loge o Les Épopées. A més de Rosina, també ha encarnat Cherubino, Zerlina, Siebel o les rossinianes Isaura i Cenerentola. Com a membre de Le Jardin des Voix, va realitzar una exitosa gira mundial amb *The Fairy Queen*.

Andreas Wolf

Isacio



Elogiat com a artista "impressionant de cap a peus" (*Opera Magazine*) per la seua "veu potent amb un bell timbre de bronze" (*Bachtrack*), el baix-barítion alemany Andreas Wolf és un dels principals intèrprets actuals del repertori barroc i clàssic. Ha actuat a les òperes de París, Estrasburg, Munic, Stuttgart i Dresden, als teatres Real de Madrid, La Monnaie, Châtelet i al Grand Théâtre de Ginebra, així com als festivals d'Ais de Provença, Bregenzer Festspiele i Beaune, amb papers com Figaro, Leporello, Papageno, Guglielmo i Aeneas. Manté una estreta col·laboració amb Leonardo García Alarcón i Cappella Mediterranea, així com amb Ton Koopman i l'Amsterdam Baroque Orchestra. També ha treballat amb directors de la talla de William Christie, René Jacobs, Raphaël Pichon, Ivor Bolton, Ingo Metzmacher o Vasily Petrenko.

Paul Figuier

Oronte



© Lena Pinon Lang

El contratenor Paul Figuier s'ha consolidat com un nom clau en la lírica actual per la seua veu homogènia, l'ampli registre i refinament. Format al Centre de Musique Baroque de Versalles i al Conservatori de París, la seua carrera va arrancar al costat d'agrupacions com Correspondances, Pygmalion i Cappella Mediterranea, i va debutar el 2019 amb *Erismena* de Cavalli. Ha protagonitzat *Rinaldo* de Händel i *San Giovanni Battista* de Stradella, i col·labora regularment amb Philippe Jaroussky i amb Les Accents de Thibault Noally. La seua trajectòria inclou títols barrocs i contemporanis (*L'incoronazione di Poppea*, *La Calisto*, *Picture a Day Like This*) en escenaris com el Théâtre des Champs-Élysées i el Festival de Beaune. En la temporada 2026-2027, destaquen les actuacions en *Riccardo Primo* amb Les Arts Florissants, una gira d'*Agrippina* amb Les Accents i *Rinaldo* dirigida per Philippe Jaroussky a París i Zuric.

Alex Rosen

Berardo



© Kevin Scanlon

El baix estatunidenc Alex Rosen canta amb assiduïtat amb formacions com Pygmalion, Il Pomo d'Oro, Jupiter Ensemble i Les Arts Florissants, sota la direcció de mestres com Raphaël Pichon i William Christie. Graduat a la Juilliard School i guanyador del Prix Gabriel Dussurget 2025, destaca tant en òpera com en concert. Esta temporada debuta al Liceu (*Die Zauberflöte*), Ginebra (*La Tempête*) i a l'Òpera de París *(La clemenza di Tito*), i a més realitza gires amb *Riccardo Primo*, *Mitridate* i *San Giovanni Battista*. En concert interpreta *La Passió segons sant Mateu* amb l'Orquestra del Concertgebouw i el *Requiem* de Mozart. Entre les seues col·laboracions més rellevants destaquen el debut al Carnegie Hall amb la *Novena* de Beethoven, gravacions per a Warner Classics (*Giulio Cesare*) i produccions al Festival d'Ais de Provença. En recitals, col·labora amb el pianista Michał Biel.

Les Arts Florissants



Les Arts Florissants, un conjunt de cantants i instrumentistes especialitzats en la interpretació amb instruments d'època, ha exercit un paper pioner en el renaixement del repertori barroc. Fundat el 1979 per William Christie, oferix al voltant de cent concerts i representacions operístiques cada temporada, tant a França com a nivell internacional, i compta amb una extensa discografia, especialment en la seua pròpia col·lecció amb el segell discogràfic Harmonia Mundi. Des del 2020, el tenor i director britànic Paul Agnew és el seu codirector musical. El conjunt és resident a la Philharmonie de París des del 2015. Ha posat en marxa diversos programes educatius per a jóvens músics, entre els quals destaquen l'acadèmia Le

Jardin des Voix, el programa Arts Flo Juniors i una col·laboració amb la Juilliard School. Al poble de Thiré (Vendée, regió del Loira), Les Arts Florissants va crear el 2012 el Festival *Dans les Jardins de William Christie*, seguit d'un Festival de Primavera el 2017, i va ser distingit com a Centre Culturel de Rencontre el 2017 pel seu projecte de campus artístic internacional. El 2018 es va crear la Fondation Les Arts Florissants-William Christie.

Les Arts Florissants rep el suport financer de l'Estat –a través de la Direcció Regional d'Afers Culturals (DRAC)- i del Departament de Vendée. La Fundació Selz és el seu principal patrocinador. The American Friends of Les Arts Florissants són patrocinadors principals. Les Arts Florissants ha sigut conjunt resident a la Philharmonie de París i està reconegut com a "Patrimoni Cultural".

---

with the generous support of
Aline Foriel-Destezet

VIOLINS PRIMERS

Augusta McKay Lodge, primer violí
Laurène Patard-Moreau
Myriam Gevers
Alyssa Campbell
Magdalena Sypniewski
Lydia Becker

VIOLINS SEGONS

Catherine Girard
Patrick Oliva
Sophie Gevers-Demoures
Michèle Sauvé
Gwenaëlle Chouquet

VIOLES

Lucia Peralta
Samantha Montgomery
Nicolas Fromonteil

VIOLONCELS

Félix Knecht, baix continu
Elena Andreyev
Magdalena Probe

CONTRABAIX

Joseph Carver, baix continu

FLAUTA DE BEC

Sébastien Marq

OBOÉS

Pier Luigi Fabretti
Nathalie Petibon (+ flauta de bec)

FAGOT

Niels Coppalle

TROMPETES

Jean Bollinger
Aline Théry

TROMPES

Gerard Serrano Garcia
Nina Daigremont

ARXILLAÜT

Sergio Bucheli, baix continu

TIMBALS

Marie-Ange Petit

CLAVECÍ, ORGUE

Florian Carré, baix continu

LES ARTS
ÉS SIMFÒNIC

LES ARTS VALÈNCIA

Thomas Hengelbrock



Brahms: *Concert per a violí*

Schumann: *Simfonia 2*

14 de novembre de 2026 | 19.00 h

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT VALENCIANA

LES ARTS VALÈNCIA

Patrocinis
Patrocinios

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofía mostra el seu agraïment
La Fundación Palau de les Arts Reina Sofía muestra su agradecimiento

PARTNER TECNOLÒGIC | PARTNER TECNOLÓGICO

Telefónica

PATROCINADOR DE TEMPORADA

cajamar CAJA RURAL

PROTECTOR

FUNDACIÓN ACS

COL·LABORADORS PRÈMIUM | COLABORADORES PREMIUM

PAVASAL

GRUPO EULEN

Becsa Simetria

GROW@ ANNENBERG FOUNDATION

Hoteles SantoS

cyes

COL·LABORADORS | COLABORADORES

global omnium

BROSETA

GOURMET CATERING EVENTOS

Fundación "la Caixa"

VICKY FOODS FUNDACIÓN

VERSIÓN DIGITAL

EURO ARTE HUMANO

MECENES | MECENAS

rover

aòa.

BODEGAS HISPANO SUIZAS

MECENES | MECENAS DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

RNB

INSTITUCIONS COL·LABORADORES | INSTITUCIONES COLABORADORAS

Diputació de València | Cultura

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA | capi casal

Les Arts

DIRECCIÓ | DIRECCIÓN

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT | PATRONATO
FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR

Molt Honorable
Sr. Juan Francisco Pérez Llorca
President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENTA

Honorable
Sra. María del Carmen Ortí Ferre
Consellera d'Educació, Cultura i Universitats

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner
Secretària general de la Fundació

VOCALS

Exce·lentíssim Sr. Jordi Martí Grau
Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima Sra. Paz Santa Cecilia Aristu
Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima Sra. Marta Alonso Rodríguez
Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim Sr. Eusebio Monzó Martínez
Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim
Sr. José Manuel Camarero Benítez
Secretari autonòmic de Turisme

Il·lustríssim Sr. Carlos Gracia Calandín
Subsecretari de la Conselleria d'Educació,
Cultura i Universitats

Il·lustríssim Sr. Ignacio Prieto Mansanet
Director general de Cultura

Il·lustríssim Sr. Manuel Fuster Martín
Director general del Sector Públic

Persona titular de la direcció general de l'IVC

Sra. Rosana Pastor Muñoz
Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura
Sr. Rafael Juan Fernández
Sra. Mónica de Quesada Herrero
Sra. Felisa Alcántara Barbany
Sr. Ignacio Ríos Navarro
Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli



GENERALITAT
VALENCIANA



MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA

lesarts.com | 96 197 59 00